

A Debreceni Ítéltábla a dr. Czifra Károly ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt FELPERES NEVE felperesnek -, a dr. Szesztai Zsuzsanna ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Miskolci Törvényszék 2016. október 4. napján meghozott 13.G.40.137/2016/7. számú ítélete ellen, a felperes részéről 8. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig megváltoztatja és mellőzi a felperes kötelezését az alperes javára perköltség, az állam javára pedig illeték megfizetésére.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget, valamint térítsen meg az állam javára - a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 120 080 (Egyszázhúszezer-nolcvan) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes jogelődjével, az **FELPERES JOGELŐDJE**.-vel (a továbbiakban: felperes jogelődje) szemben 2013. január 2-án előterjesztett kérelemre indult felszámolási eljárásban a Miskolci Törvényszék a 2013. június 5-én meghozott .../10. számú végzésében megállapította a felperes jogelődjének fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja: 2013. július 16-a.

Az alperes 2012. február 24. napjától kezdődően a felszámolás kezdetéig ügyvezetője volt a felperes jogelődjének.

A már felszámolás alatt álló felperesi jogelőd 2015. március 16-án pert indított az alperessel mint volt vezető tisztségviselőjével szemben arra hivatkozással, hogy a társaság tevékenységet záró mérlegében kimutatott 20 234 000 Ft pénzeszközt és 1 149 063 Ft tárgyi eszközt az alperes felhívása ellenére nem adta át a felszámolónak.

Erre tekintettel pedig a keresetében elsődlegesen „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek megfelelően látta el, ezáltal a felperesi jogelőd vagyona 21 383 048 Ft-tal és annak törvényes mértékű kamataival csökkent, illetőleg a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése is megghiúsult.

Arra az esetre, ha az elsőfokú bíróság az alperesnek a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősségét nem találja megállapíthatónak, - másodlagosan - „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 339. §-ának (1) bekezdése, és „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. §-ának (2) bekezdése alapján 21 383 048 Ft kártérítés és járulékaik megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 2016. október 4-én meghozott 7. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes az ügyvezetési feladatait a felperes jogelődje fizetéseképtelenségével fenyegető helyzetének bekövetkezését követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a társaság vagyona 21 219 425 Ft-tal csökkent.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és - egyebek mellett - a felperes jogelődjét arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 254 000 Ft perköltséget, az államnak pedig - az adóhatóság felhívásában megjelölt módon és időben - 1 247 000 Ft le nem rótt illetéket.

Az alperest pedig arra kötelezte, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság felhívására további 36 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában foglaltak szerint az elsőfokú bíróság a felperes jogelődjének elsődleges keresetét túlnyomó részében megalapozottnak találta, amelyre tekintettel az eshetőlegesen előterjesztett másodlagos kereseti kérelem megalapozottságát már nem vizsgálta.

E megállapításból pedig az elsőfokú bíróság azt a jogi következtetést vonta le, hogy a másodlagos kereseti kérelme tekintetében a felperes jogelődje pervesztesnek minősül, amelyre tekintettel az e kereseti kérelme után számított perköltséget (254 000 Ft alperesnek járó ügyvédi munkadíj; 1 247 000 Ft feljegyzett kereseti illeték) neki kell viselnie, míg az elsődleges kereseti kérelme után számított perköltséget (36 000 Ft feljegyzett kereseti illeték) az alperes köteles viselni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az ítéletnek kizárólag az öt perköltség fizetésére kötelező rendelkezéseit sérelmezte és azok megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla mellőzze a perköltség fizetésére kötelezését.

Arra hivatkozott, hogy mivel az elsőfokú bíróság az elsődleges keresetnek lényegében helyt adott, a másodlagos kereseti kérelmét már nem kellett vizsgálnia.

Erre tekintettel azonban jogszabálysértő az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely szerint a másodlagos kereseti kérelem tekintetében pervesztesnek minősül.

Az alperes a fellebbezésben előadottakra nem nyilatkozott.

A másodfokú eljárás során a felperes jogelődje bejelentette, hogy a Miskolci Törvényszék a 2016. december 1-jén jogerőre emelkedett 2.Fpk.1/2013/42. számú végzésével az **FELPERES JOGELŐDJE**. felszámolási eljárását befejezte, a társaságot jogutód nélkül megszüntette és a társaságnak az alperessel szemben fennálló - jelen perben érvényesített - követelését a hitelezők között felosztotta. A Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. által képviselt FELPERES (a továbbiakban: felperes) az ítélet táblához 2017. április 28-án benyújtott beadványában bejelentette, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hitelező a felperes jogelődjével szemben fennálló követeléséből 6 058 348 Ft-ot rá engedményezett és erre tekintettel a jogutódlása megállapítását kérte.

Az ítélet tábla a 2017. május 5-én meghozott .../7. számú végzésével megállapította, hogy 6 056 348 Ft erejéig az **FELPERES JOGELŐDJE**. jogutódja a FELPERES, akinek a felperesként történő perbelépését engedélyezte.

Az ítélet táblának „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítélet tábla a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A felperes jogelődje részéről előterjesztett fellebbezés nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az elsődleges kereseti kérelemnek a túlnyomó részében helyt adó és azt részben elutasító rendelkezéseit, ezért az elsőfokú ítéletnek ez a része a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett.

Erre tekintettel pedig az ítélet tábla a - a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően - az elsőfokú bíróság ítéletének csak a fellebbezéssel támadott, a felperes jogelődjét perköltség fizetésére kötelező rendelkezéseit bírálta felül, az ítélet egyéb rendelkezéseit pedig nem érintette.

A fellebbezés megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az így megállapított tényállásból azonban tévesen vont le azt a jogi következtetést, hogy a másodlagos kereseti kérelme tekintetében a felperes jogelődje pervesztesnek tekintendő.

A felperes jogelődje a kereseti kérelmeit - ahogyan ezt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította - elsődlegesen terjesztette elő, mivel a másodlagos kereseti kérelem elbírálását csak abban az esetben kérte, ha az elsődleges kereseti kérelmét a bíróság alaptalannak találná.

Az így előterjesztett kereseti kérelmek pedig ún. látszólagos tárgyi keresethalmazt alkottak, mivel azok egymástól kölcsönösen függő, egymás kizáró kérelmek voltak, amelyek közül a bíróság csupán egynek a megalapozottságát állapíthatta meg. Az elsődleges kereseti kérelem megalapozottsága esetén ugyanis a másodlagosan előterjesztett keresetről már nem kellett döntenie, az elsődleges kereset alaptalansága esetén azonban nyomban át kellett (volna) térnie a másodlagos kereset vizsgálatára.

Eshetőleges kereset esetén a felperesnek több keresete van, de a keresetek létezése egymástól függ, mert a felperes feltételesen, az elsődlegesen kért keresetének alaptalansága esetére terjesztett elő másik (másodlagos) vagy további (harmadlagos) kereseteket. Ebben az esetben a felperes csak a sorrendben előbb megjelölt keresetének elutasítása esetén kéri a további keresete(i) elbírálását és az előterjesztett keresetei közül csak egyiknek megfelelő ítéleti rendelkezést kér. Ha a sorrendben előrébb álló kereset alaposnak bizonyul, a további keresetek elbírálása, és arról ítéleti rendelkezés nem szükséges. (A 2016. évi CXXX. törvény 173. §-hoz fűzött indokolás)

Az adott esetben az elsőfokú bíróság a felperes jogelődjének elsődleges keresetét a túlnyomó részében megalapozottnak találta, ezért - helyesen - a másodlagos kereseti kérelmet már nem vizsgálta.

Téves azonban az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy ennek következtében a másodlagos kereseti kérelem tekintetében a felperes jogelődje pervesztesnek tekintendő.

A keresethalmazat látszólagos jellege ugyanis azt (is) jelenti, hogy ilyen esetben a félnek valójában egyetlen keresete van, mivel a keresethalmazt alkotó egyes kereseti kérelmei nem önálló kereseti kérelmek.

Abból pedig, hogy a látszólagos keresethalmazatot alkotó kereseti kérelmek nem önálló kereseti kérelmek, az (is) következik, hogy a perköltség számításánál a másodlagos kereseti kérelem csak akkor vehető figyelembe, ha - az elsődleges kereset elutasítása esetén - azt a bíróság ténylegesen vizsgálta. Ellenkező esetben a perköltség számításának alapját kizárólag az elsődleges kereseti kérelem képezi.

Mindebből pedig az következik, hogy az adott esetben a felperes jogelődje azzal, hogy az eshetőlegesen előterjesztett kereseti kérelmei közül az elsődleges kérelmét az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta, a perben pernyertes lett.

Ezért az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte őt az alperes javára perköltség fizetésére, valamint a másodlagos kereseti kérelem után számított eljárási illetéknek az állam javára történő megtérítésére.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit pedig a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és mellőzte a felperesnek az alperes javára perköltség, az állam javára pedig eljárási illeték fizetésére kötelezését.

A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a másodfokú eljárásban pervesztes alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak figyelembevételével.

„Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének i) pontján alapuló tárgyi illetékfeljegyzési jog kedvezményre tekintettel előzetesen le nem rótt - az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése szerint számított - 120 080 Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket ugyancsak az alperes köteles megfizetni „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, valamint a 15. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben foglaltak alapján.

Debrecen, 2017. november 28.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -